

گفت و گو با کارگردان نمایش هیدن (پنهان)

با نمایش بی مخاطب نمی شود ادعای آرتیست بودن داشت!

صاحب امتیاز: موسسه فرهنگی هنری وصف صبا
مدیر مسئول و سردبیر: محمدرضا شفیعی
دبیر تحریریه: امیر افشار فتوحی

www.rooznamehsaba.com
rooznamehsaba

تهران - خیابان آیت الله مدنی - کوچه خجسته منش - پلاک ۵
تلفن: ۶-۷۷۵۸۲۴۲۲ فکس: ۷۷۵۴۸۲۴۵
چاپ: موسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران
توزیع: نشر گستر امروز

تماشاگر درگیرش شود. از شکل گیری نوشتن متن «پنهان» بگوئید؟ در این نمایش ریحانه رضی را به عنوان نویسنده در کنار ما داشتیم. طرحی را ارائه کردیم و در کنار هم نمایشنامه را کامل و کار را در پلاتو شروع کردیم...

یعنی ایده اجرایی در پلاتو و حین تمرینات کامل شد؟ نه، نمایشنامه صفر تا صد کامل نوشته شد و بعد وارد پلاتو شدیم. و این جهان با بازیگرها ساخته شد. جلسات زیادی با طراحان داشتیم. در جامعه و یا در دنیا اتفاقی رخ می دهد و من را تحت تاثیر خودش قرار می دهد. تئاتر امری جدی است و موقعی جدی تر می شود که همه عناصر در کنار هم درست کار کنند.

فضای نمایش را به خارج بردید که به کسی و یا جایی بر نخورد و احیاناً سوتفاهمی به وجود نیاید؟

نه واقعا. اصولا متن هایی را که می نویسم دغدغه این نوعی دارد و هدف من رضایت و عدم رنجش کسی و یا جایی نیست. جغرافیا را عامدانه در جای دیگری تعریف می کنم تا ببینم آیا تماشاگر در سالن نمایش با زن و میت دچار کاتارسیس می شود؟ اگر مثلا اسم این زوج کوروش و آیدا بود آیا کاتارسیس شدنش تغییر پیدا می کرد؟ و یا نه؟ نام فرقی نمی کند. موقعی که در سالن با زن و میت تماشاگر همذات پنداری کند، نمایش کار خودش را انجام داده است. هر جای دنیا زن و شوهری وجود دارد که برایشان چنین اتفاقی می تواند رخ بدهد. جهان مدرن شکل و شمایل بی در تباط با زندگی مشترک، معاشرت های اجتماعی و... دارد که متعلق به خودش است و می تواند بسط پیدا کند...

حتی در رابطه کاری...

بله و حتی رابطه ای که من در پلاتو با بازیگرانم شکل می دهد. احساس می کنم تئاتر در قرن جدید احتیاج دارد تا از سوشال مدیا استفاده کند. دیگر از یکسری فرمها اشباع شده ایم و باید جلوتر برویم...

منظور تان تئاتر ایران است؟

منظورم کلیت تئاتر در دنیاست. نمی خواهم حرف هایم را به شخص و یا موقعیت خاصی تممیم بدهم. تمام کسانی که این روزها نمایش روی صحنه اجرا می کنند، آدم های محترمی هستند. اصباخیر

است و سوژه را پیدا می کنم. در سنت مانند نمایش «مانستر» که سوژه اش سال ها در نزدیکی خودم وجود داشت و شخصی از اقوام دچار بیماری اسکیزوفرنی بود و... «پنهان» در واقع ادامه «مانستر» است. شخصیتی در نمایش «مانستر» به همین نام وجود دارد و شخصیت بعدی هیدن در نمایش «پنهان» و شخصیت سوم هیولا در نمایش بعدی من «خانه مادر بزرگه» است که یک سه گانه را تکمیل می کنند. در این سه گانه مبحث اول اسکیزوفرنی و مبحث دوم سوشال مدیا است. در نمایش سوم به این می پردازم که چگونه به واسطه سوشال مدیا و درگاه، اسکیزوفرنی شکل می گیرد و هیولای پنهان در خانه مادر بزرگه بین سوشال مدیا، اسکیزوفرنی و از بین رفتن دوپایمین مغز ارتباط مستقیم دارد. این که انسان در جهان مدرن در دنیای مجازی چگونه به سمت ابتدال پیش می رود...

این جزو دغدغه های شما است؟

بله. در نمایش بعدی ما به این مبحث می پردازم. تئاتر برایم دغدغه است و کیفیت و کوالیته این نوع نگاه و اجرا چیزی نیست که بخواهید آن را از روی دست کارگردان دیگری برداشت کنید.

شخصیت اصلی نمایش بینایی ندارد و این ندیدن و نابینایی می تواند عمدی باشد...

عمدی است. در جهان پیرامون این زن نابینا اتفاقات زیادی رخ می دهد و او نمی تواند آنها را ببیند. در دقیقه ۵۰ نمایش کاربرد سوشال مدیا را با درام هم سو می کنیم و می گوئیم نمایش صرفا از یک اجرایی که می تواند در دنیا به واسطه درام نویس تعریف داشته باشد تغییر پیدا می کند. هر از گاهی تاثیری که در اول گپ بیان کردید درباره اینکه نمایشی اجرا کرده ام که صرفا شکل بصری داشته باشد، حس می شود. در ایران در همان شکل امیر رضا کوهستانی، پگاه طیبسی نژاد، محمد مساوات و... به این شکل کار کرده اند. فکر نمی کنم تا به حال اشاره مستقیمی در دل درام از آن به مخاطب القا کنیم که در خانه اتفاقات عجیبی رخ می دهد و می خواهیم کسی را داشته باشیم که بی طرف باشد و دوربین های مدار بسته خانه را - که شوهر زن برای امنیت تعبیه کرده - چک کند و به زن بگوید که در خانه چه اتفاقی رخ می دهد. اینجا رابطه مستقیم درام و کاربرد کارگردانی به واسطه دوال ای دی برقرار می شود که می شود چشم های نابینای زن و البته اصراری هم ندارم که

احمد محمد اسماعیلی - دنیای نمایش «پنهان» در عین ظاهری ساده پر از رمز و راز و پیچیدگی و فضایی وهم آور است. مخاطب این اثر وارد دنیایی می شود که مواجهه با آن برایش جذاب و جلب توجه کننده است و می تواند مدت ها بعد از دیدن نمایش در ذهنش با معانی، نمادها و ار جاعاتی که شاید در دور و برش به طور روزانه می بیند و از کنارش عبور می کند، درگیر و همراه شود. تلاش کوروش شاهونه با اجرای نمایش «پنهان» در خلق فضای نو و متفاوت برای مخاطب تئاتر ستودنی است. در کارنامه کاری کوروش شاهونه به عنوان نویسنده، کارگردان و بازیگر نمایش هایی نظیر «مانستر»، «شرم و دغدغه»، «پلتیک»، «توفان»، «کروونوس»، «صدای خنده حضار»، «لش زدایی»، «چاروسی»، «بی پدر»، «اسکور سیزی»، «بینوایان» و... دیده می شود. نمایش «هیدن» کوروش شاهونه در تیر و مرداد ماه در سالن قشقای مجموعه تئاتر شهر تهران روی صحنه رفت و به دلیل استقبال مخاطبان روزهای ۱۱ تا ۱۳ مرداد نیز هر روز در دو نوبت برای علاقه مندان اجرا شد. نویسندگی این نمایش را ریحانه رضی و کوروش شاهونه بر عهده داشته اند و بازیگران آن حمید رحیمی، ریحانه رضی، عطا عمرانی، آیت بی غم، فرناز حسینمردی و مبینا هداوند خانی هستند و سجاد افشاریان تهیه کننده آن است. پوستر نمایش «هیدن» توسط ریحانه رضی طراحی و اجرا شده است. همچنین مریم رشی به عنوان بریل آرتیست همراه این پروژه است. خبرنگار صبا با کوروش شاهونه درباره دنیای نمایش «پنهان» گفت و گویی انجام داده که در ادامه می خوانید.

در نگاه اول به نظر می رسد در خلق ایده اجرایی نمایش از آثار محمد مساوات تاثیر گرفته باشید؟

نه، فضای تمام آثارم شخصی است و تلاش می کنم با دقت روی جامعه تمرکز و نگاه کنم.

اما این تمرکز و دقت، جنس دیگری دارد...

به نظرم باید درباره ژانر و ایدئولوژی و تئاتر پست مدرن صحبت کنیم. در جامعه به دنبال مسائلی می گردم که به دغدغه هایم نزدیک تر

فرهاد قائمیان
وحید رهبانی
مهدی حسینی نیا
محید نوروزی
امیر نوروزی
نازنین فرهانی
EXPICIENCY
توسعه و طراحی و تصویربرداری
حسین دارابی
تهیه و تنظیم
محمدرضا شفا
اکران در سینماهای سراسر کشور